

Aigua gens clara

És necessària l'Operació Vaixell? Les institucions públiques mallorquines afectades diuen que sí. L'oposició pensa que no. Mallorca té recursos propis que podrien ser explotats racionalment i que podrien ser una alternativa, però l'operació ja ha costat massa diners per fer-se ara enrere. Així i tot cal que les autoritats expliquen molt més i millor els aspectes obscurs que envolten aquest episodi.

El dilluns de Pasqua es llançaven a la Badia de Palma els 30.000 litres d'aigua que una setmana abans havien arribat amb el vaixell Móstoles. Fins a hores d'ara no hi ha hagut cap altre viatge. L'aigua es contamina i, per tant, no és potable. Els ciutadans de Palma i de Calvià encara no han pogut beure ni una sola gota de l'esperada aigua de Tarragona i l'operació ja ha costat uns 3.000 milions de pessetes. Tot plegat una gran cerimònia de la confusió que ha de tenir responsables, però que ningú no vol assumir.

Que Mallorca necessita aigua és una veritat indiscutida. L'illa, sobretot Palma i Calvià, suporta un consum enorme derivat dels centenars de milers de turistes que anualment la visiten. Quan la sequera es fa intensa, com enguany, els problemes de consum apareixen. No hi ha, de moment, perill de restriccions, però sí risc de no tenir aigua de bona qualitat. Siga per excés de consum o per defecte de recursos, és ben clar que cal aigua. És necessària l'Operació Vaixell? Les institucions públiques mallorquines afectades diuen que sí. L'oposició pensa que no. Mallorca té recursos propis que podrien ser explotats racionalment i que podrien ser una alternativa, però l'operació ja ha costat massa diners per fer-se, ara, enrere. Així i tot cal que les autoritats expliquen molt més i millor tots els aspectes obscurs que envolten aquest episodi.

La primera qüestió és que algú assumeixca la responsabilitat del gran ridícul del primer viatge del Móstoles. Ningú no havia previst que l'aigua, en contacte amb els dipòsits acabats de pintar, es contaminaria? Hi ha d'haver responsables d'aquesta pífia, però fins ara ningú no ha pagat.

Al desastrós inici de l'operació s'afegeix ara una nova ombra. Tres dies abans de les eleccions, el candidat a batlle de Palma per Unió Mallorquina, Jeroni Albertí, assegurava que una empresa canària havia ofert a l'Ajuntament, al setembre de 1993, potabilitzar 20.000 litres diaris amb una planta que la mateixa empresa construiria. El cost de compra d'aquesta aigua hauria estat molt inferior a l'Operació Vaixell i, a més, la planta potabilitzadora, al cap de 10 anys, hauria passat a mans municipals. Per què no es va acceptar? L'Ajuntament no ha contestat. Les sospites d'obscurs interessos econòmics comencen a planar sobre l'operació. Albertí insinuava que no es va acceptar "perquè ja hi havia contractes amb navilieres". Són necessàries explicacions ben clares.

Si el rerefons econòmic de tota l'operació no és gaire clar, tampoc no ho és el polític. A Palma han circulat insinuacions que apuntaven que a Tarragona, en època electoral, hi havia interès a endarrerir l'operació. L'alcalde de Tarragona ho ha negat amb contundència. L'oposició mallorquina també parla d'interès, per part del PP –al capdavant de l'Ajuntament de Palma i del Govern Balear–, a ajornar fins després de les eleccions un tema que ha estat políticament massa calent. Ara ja han passat les eleccions i tots podran, si foren certes aquestes sospites, abordar d'una vegada l'operació. Però és indignant que, en un tema tan important, interessos electorals puguin haver contribuït a endarrerir l'actuació més de dos mesos.

A Mallorca ja s'alcen veus –per exemple el responsable de l'empresa municipal d'aigües, Arturo Cadenas– reclamant la compra –eufemísticament dita subvenció o compensació– d'aigua de la pagesia, que la llei preveu exclusivament per a usos agrícoles. No és el camí. L'aigua ha de ser clara i aquestes actuacions no fan més que incrementar les sospites de màfies de l'aigua que s'aprofiten de la mancança global de l'illa per fer sucosos negocis, com han denunciat els nacionalistes del PSM.

Tot plegat massa interrogants i ombres. L'aigua del Móstoles no és potable per culpa de xilè, un component químic que li dona olor, color i suposem que també gust. I ja se sap que l'aigua no n'ha de tenir, de color, de gust, ni d'olor. Dissortadament tota l'Operació Vaixell té un color massa gris, un gust una mica amarg i una olor un poc agra.